

Darinka Kozinc

KLEPETEC in KLOPOTEC

Ilustrirala:
Damjana Plešnar

ZALOŽBA BRANKO
ZALOŽNIŠTVO JUTRO

V majhnem obmorskem mestu se je nenadoma pojavilo nenavadno bitjece. Veliko le za dobro pest, pokrito z nežnim puhom, s čopom daljše dlake na glavi, zvedavimi očmi in usti, ki so zavzemala skoraj polovico glave. Usta malega bitja so bila resnično nekaj posebnega, nikakor ne grda zaradi svoje velikosti, pač pa po svoje ljubka usta.

Pristaniški maček se je najedel svežih rib, ki so jih nametali ribiči, ko so se v zgodnjem jutru vrnili z lova. Zadovoljno si je obliznil gobček in se stegnil v senci pinije na kamnita, prijetno hladna tla. Zaprl je oči in se potopil v mačji dremež, ko ...

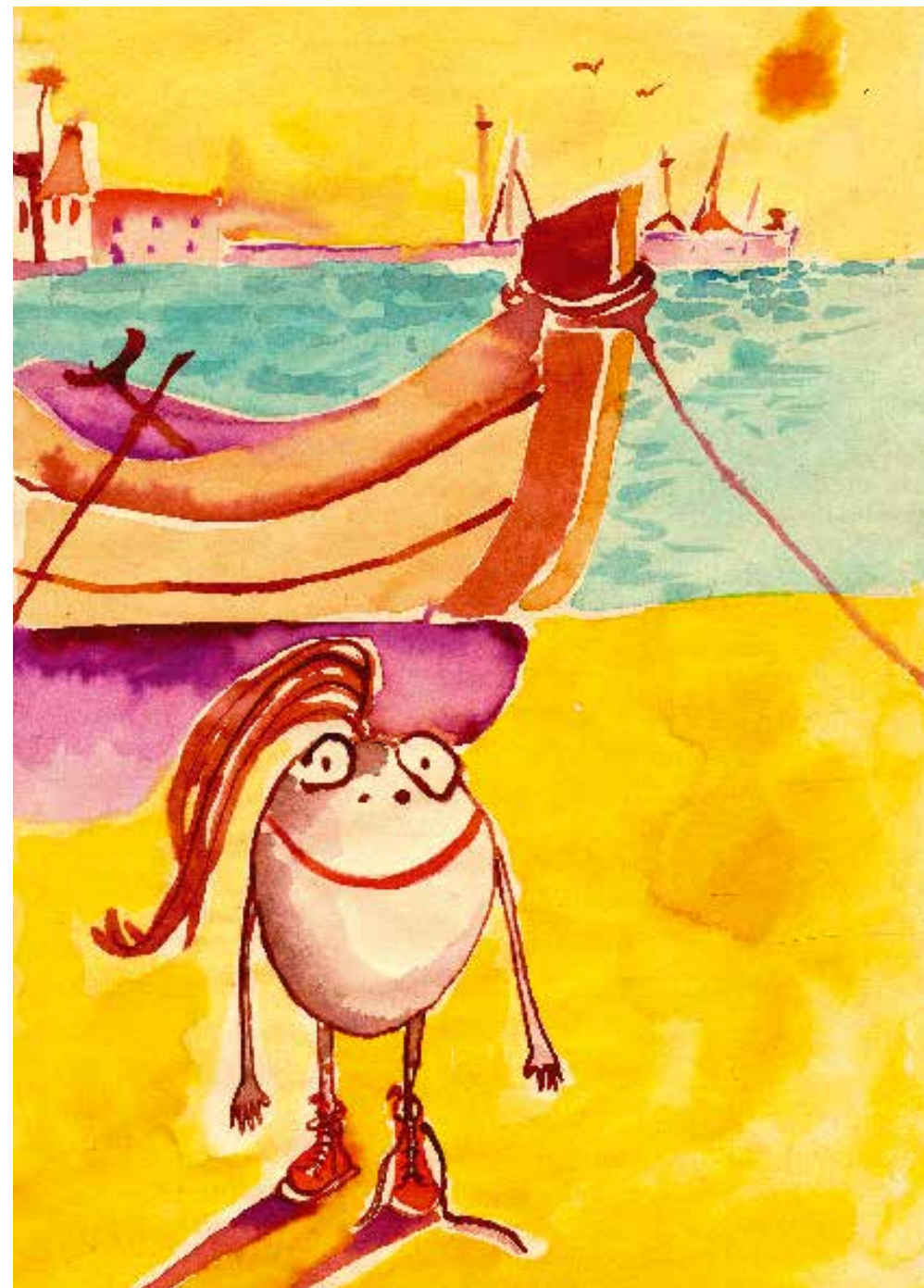
»Hej, ti zaspane kosmato, povej mi, kje sploh sem?«

Predirljiv glas je zmotil mačje sanje.

»Le od kod se je prikradel ta sitni glas?« je pomislil debeloglavi mačkon in nejevoljno zagodrnjal.

»Hej! Sonce je že visoko na nebu!« je spet zaslišal, tokrat tik ob ušesu, da ga je kar dvignilo na vse štiri.

Jezno je zamežikal in se zastrmel v drobno bitje z velikimi usti, ki je naščeperjeno stalo pred njim.

In bitjece se je prav zares poklonilo pred mačkom, usta pa so se mu raztegnila v neverjetno širok nasmeh.

»Zato so te sama usta ...« je zamišljeno rekel muc.

»Kaj usta, poglej šele moj jezik!« je vzkliknil Klepetec. Ob tem je stegnil tanek rdeč jezik in ga dvakrat ovil okrog drevesa. Nato se je zasmel, zakrohotal in ga spet pospravil v svoja velika usta.

»Kaj takega!« se je čudil maček.

»Si mogoče že kdaj slišal za klopotca?« ga je nenadoma vprašal Klepetec.

Maček je odkimal.

»Nekega mornarja sem slišal pripovedovati o njem,« je zamišljeno dodal.

»Le kaj ti bo ta klopotec?«

»O njem gre glas, da je veliko bolj glasen in klepetav kot sem jaz. Pred njim bežijo vse ptice, velike in male.«

»Zanimivo!« je zazelhal mačkon. Pogovora je bil že rahlo sit. Rad bi se zleknil v senco in zadremal.

In to je tudi storil.

Klepetec je nekaj časa še skakljal okrog njega, klepetal, regljal, drdral, razlagal, čenčal in čvekal, dokler se ni naveličal. Odskakljal je dalje. Naletel je na mačje mladiče, se z njimi malce poigral in jim povedal klepetavo pravljico. Tako zelo klepetavo, da so mucke pred njo pobegnile. Potem je v odtočnem kanalu odkril podgane in jim prenesel pozdrave sorodnic z ladje.

Seznanil se je s potepuškim psom, ki mu je dovolil, da je sedel na njegov hrbet. Bilo je prav zabavno takole jahati na psu in gledati navzdol na tiste, ki niso bili na psu.

Zvečer se je klepetalo spet pojavilo ob mačkonu. Ta se je ravnokar pretegnil, zazelhal in pričel razmišljati o večerji.

»Spoznal sem skoraj vse prebivalce tega mesta, nihče še ni slišal za klopotca. Le podgane so omenjale nekakšno pokvarjeno jajce, ki klopotata, ko ga streseš. Toda to ni tisti, ki ga iščem jaz, zato se bom kar odpravil!« je razložil.

»Se pa hitro vsega naveličaš,« je mrmraje ugotovil mačkon.

»Kaj pa lačen nisi nikoli?« se je še pozanimal, »meni že pošteno kruli.«

»Zame to sploh ni problem, saj hrana leži vsepovsod! Mimogrede sem pohrustal nekaj pinjol ... Prav simpatičen mačkon si, res. Škoda je le, ker nisi preveč zgovoren ... no, pa adijo! Jaz kar grem. Nekam bom že prišel. In če bom imel srečo, bom našel klopotca!« je mucu pomahal Klepetec in jo oddrobil nekam navzgor, stran od morja.

Maček je zamišljeno gledal za njim.

»Kakšna raglja!«

Potem se je spomnil, da je lačen in da si bo večerjo moral ujeti najbrž kar sam.

Klepetec pa jo je ubiral v strmino, tu pa tam je smuknil v vrtove, si odtrgal listič solate, drugje izpulil korenček. Veselo si je požvižgaval, dokler mu ni postalo dolgčas. Že celo uro ni spregovoril z nikomer, nikogar srečal. Postal je in se razgledal naokrog. Na solatni gredici je uzrl polža lazarja. Počeni! je kraj njega in ga opazoval.

»Hej, fant, tebi pa življenje počasi teče! Jaz bi znorel, če bi bil tak počasne.«

»Kaj hočemo, smo si pač različni,« je mirno odvrnil lazar.

Toda Klepetec ga ni več slišal, kajti že je iskal kaj bolj zanimivega. Zagledal je vrabčka. Ta je bil zaposlen z zobanjem skorjice kruha.

»Hej!« je veselo zavpil.

Vrabček se je prestrašil in sfrfotal na najbližjo vejo. Mislil je namreč, da je Klepetec majhna mačka. Z mačkami pa vrabec ni hotel imeti nobenega opravka.

»Strahopetec, bojazlivec, reva ...« je z dolgim jezikom opletal Klepetec.

»Ti pa me spominjaš na nekoga,« je plaho rekel vrabček.

Klepetec je utihnil in zastrigel z majhnimi ušesi, četudi spominov ni poslušal rad.

»Kaj si rekel? Na koga te spominjam?«

Vrabec je malo pomišljal: »Na nekoga, ki straši in preganja nas, ptice. Tako grozno ropota in klopota, da ne moreš vzdržati.«

»Povej, povej! Kje je?« je pričakujoče in nestrpno vzkliknil Klepetec.

»Ne vem, samo slišal sem.« je čivknil vrabec.

»Veš kaj,« je nenadoma rekla, »napad migrene dobivam zaradi tvojega neznosnega klepetanja.«

In je zbežala.

»Ste videli?« je v krošnji drevesa zavpila veverica, »tale drobna živalica je pregnala lisico. Nezaslišano!«

Veverica je novico o nenavadnem malem kosmatežu z dolgim jezikom raznesla po vsem gozdu. Iz vseh kotov, duplin in lukenj so drle male živali, ki so se bale lisice. Zajci, polhi, veveričke, ptiči, celo jazbec in plahe srne ... so sklenili krog ob Klepetcu in ga občudovali. O, kako je Klepetcu to godilo!

Sedel je obdan z gozdnimi prebivalci in hitel pripovedovati in klepetati do jutranjega svita, dokler se trudne živali niso poskrile v svoje dupline, luknje in druge varne kotičke.

»Do sitega sem se naklepetal!« je zadovoljno pomislil Klepetec in si postlal na mehkem mahu ob debelem hrastu ter trdno zaspal.

Bilo je že poldne, ko se je Klepetec prebudil, veselo zamežikal, zazehal in se pretegnil.

Med spanjem Klepetec ne klepeta, le tu in tam malce zamomlja, toda to še zdaleč ni tisti pravi klepet. Klepetec si mora vedno dobiti nekoga, ki mu lahko kaj pove. Ozrl se je naokrog, malce sem in malce tja, dokler ni uzrl šoje, ki je zvedavo pogledovala proti njemu.

»Pozdravljena!« ji je veselo zaklical, se urno pognal na noge in se približal veji, na kateri je čepela šoja.

»Ti si velika ptica, hm, skoraj večja kot jaz,« je začel Klepetec in šoji se je to dobro zdelo, tako dobro, da se je spustila na jaso.

Utrujena od dolgega govorjenja, je šoja zaprhutala in odletela.

Klepetec je komaj utegnil zavpiti hvala za njo. Podal se je na pot in si požvižgaval, poklepetal malce tu, malce tam in hodil, hodil ... dokler ni prišel do kamnite pokrajine.

Previdno je stopical med kamni in nenadoma obstal pred v kolobar zvito vrvjo. Toda kmalu je ugotovil, da ima vrv glavo in dvoje hudobnih očesc, ki sta hladno strmeli vanj.

»Ojej, si ti plazeča se kačja gnusoba?« je zastokal Klepetec.

»Kdo pa ti je tako rekel ssssskkk ... pa menda ne tista pernata, domišljava, klepetava, tatinska šoja? Oni dan mi je izmaknila miš za svojo prijateljico sovo. Ti si boš že ujel drugo, je rekla sssssk, sova pa je stara.«

Klepetec je prestrašeno odskočil in mu v varni razdalji prikimaval.

»Jaz sssem gad, sssstrupen, zapomni sssi! Če pičim, v trenutku poginešššš,« je zasikala glava in pokazal se je razklan jeziček.

»Strupen sem tudi jaz, ha! Še bolj kot ti!« se je opogumil Klepetec.

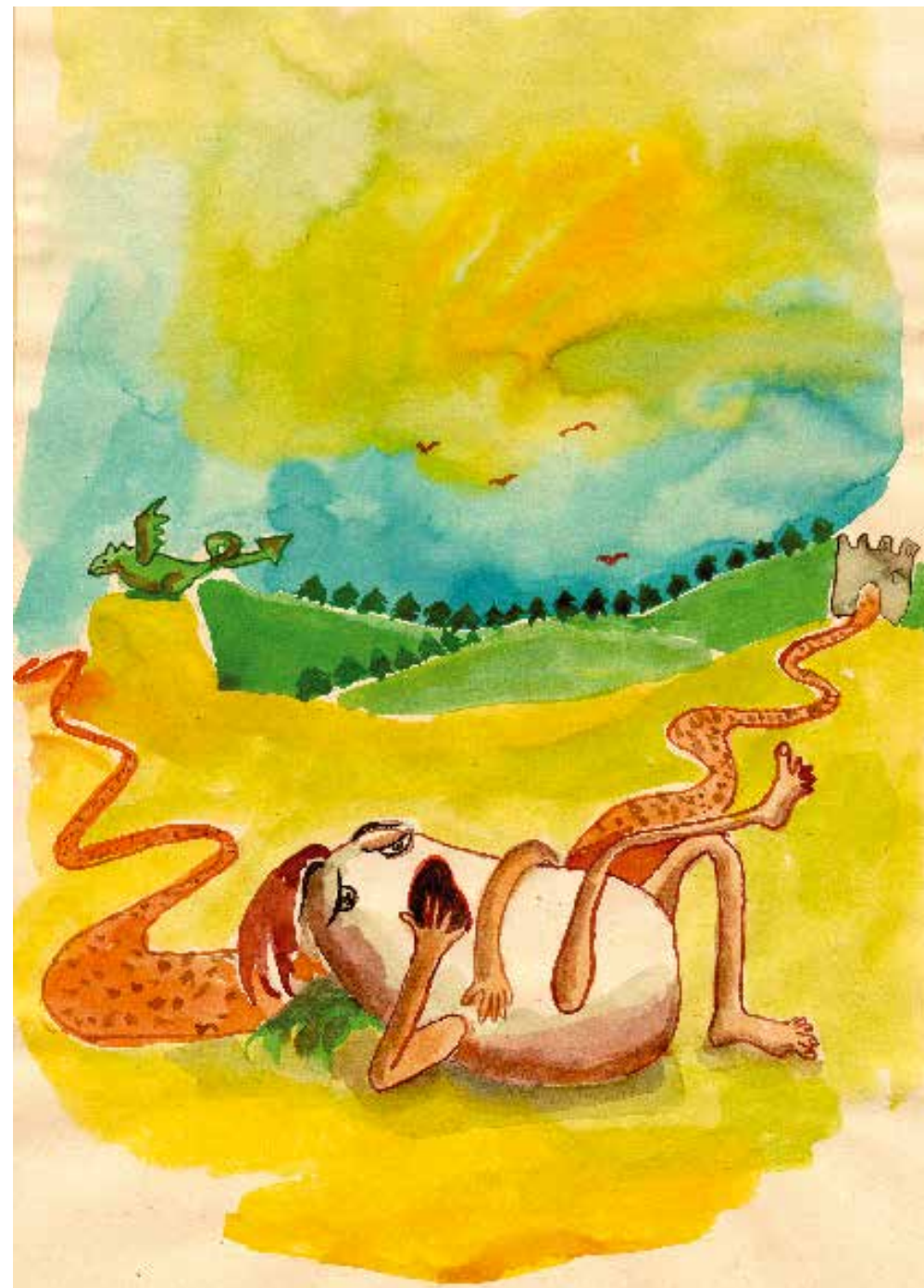
»Kje pa imaš sssstrup?« je zanimalo gada.

Klepetec je odprl usta, stegnil jezik in z njim švigal po bližnjih skalah.

Gad je njegovo početje z zanimanjem opazoval.

»Prikupno! Ni kaj!« je priznal.

»Sedaj pa ti meni pokaži svoj strup!« je zaprosil Klepetec.

Gad je odprl usta, stegnil jeziček in pokazal na zoba strupnika.

»Tudi ti nisi od muh,« je menil Klepetec.

Potem je sedel na najbližji kamen in pričel gadu pripovedovati o svojih doživetjih. Klepetal je in klepetal ter bil tako zaverovan v svoje pripovedovanje, dokler ni ugotovil, da gada ni več na skali. Sit tolikšnega navala besed se je preprosto odplazil. In to brez pozdrava.

»Gad, ki se mu še sanja ne o oliki!« je sam sebi rekel Klepetec, »sicer pa, bodimo prizanesljivi, v tej divjini, med temi kamni, le kako na bi jo spoznal,« je še dodal v opravičilo kači.

Odpravil se je dalje, mimogrede se je najedel še kislosladkih temnordečih kosmulj. Tu pa tam je počival, si masiral razbolele nožice, potem pa veselo nadaljeval pot. Za seboj je že pustil zmajevo mesto in tudi knežje mesto se je kazalo na obzorju, dobro je lahko videl mogočne razvaline gradu.

V daljavi, na nizkih gričih pa je opazil prve vinograde.

Sedaj ni več hodil, ampak je tekel. Pogled na zelene vinske gorice ga je očaral in čimprej je hotel biti tam.

»Juhuhu!« se je veselil.

Pihal je rahel vetrič in mu na uho mu prinesel nenavaden zvok. Klepetec je prisluhnil. Klop, klop, kloplop, lop ... Nič ne bi moglo razveseliti Klepetca bolj kot ta zvok. Planil je za glasom in kmalu je stal pred čudno leseno napravo, ki je imela več rok in z njimi glasno udarjala ob drog in se vrtela.

»Pa sem te našel!« je veselo zaklical Klepetec.

»Kaj si našel, našel?« je zaklepetalo zgoraj.

Klepetec se je zavihtel na pokončnik in splezal navzgor.

»Kar tu bom ostal ...,« je srečno zavpil, »končno imam pravo družbo. In midva bova klepetala, čvekala, regljala, klopotala ...«

»Klopotala, regljala, ropotala ...,« se je oglasilo. Veter je močnejše zapihal in klopotec je nadaljeval svoj klop, klop, lop, lop ...

Postal je tako glasen, da je Klepetec očarano utihnil.

In tako je Klepetec ostal v vinskih goricah, klepetal takrat, ko je klopotec molčal v brezvetrju, ko pa je potegnil veter prek vinskih goric, ga je klopotec preglasil ... in Klepetec je sladko zaspal ob njegovem ropotu.

Tako živita drug z drugim, drug ob drugem in včasih, ko klopotec utihne, Klepetec klepeta in ga klopotec posluša, ko pa se veter zažene v klopotčeve lopute, ta zaropota, da Klepetec utihne. Klopotec ne beži pred Klepetcem, pred obema bežijo le ptice. V tistem vinogradu, kjer se je naselila ta čudna klepetava živalca, je vedno bogata letina grozdja.

Le kdo bi zdržal pri tolikšnem klepetanju, regljanju, rožljanju, ropotanju ...?

